

Καρνωτάκης-Καρνωτακισμός

- Κείμενο του Μίλτου Σαχτούρη στο περιοδικό "Η Λέξη", τεύχος 74.

Σε κάποιο κείμενο είδα πάλι επαναλαμβανόμενο τον όρο «καρνωτακισμός».

«Καρνωτακισμός» σήμερα το 1988 δεν σημαίνει τίποτα. Και τότε γύρω στα 1930 ήταν μια άτυχη λέξη προερχόμενη από την παρεξήγηση ότι ο Καρνωτάκης ήταν τάχα μισάνθρωπος, πεισιθανάτιος κλπ. Ο Καρνωτάκης δεν ήταν τίποτε από όλα αυτά. Ήταν απλώς ε π α ν α σ τ α τ η μ έ ν ο ς ενάντια στην Ελλάδα του 1928 με τους λασπωμένους δρόμους το χειμώνα, τη σκόνη το καλοκαίρι, με το χαμηλό επίπεδο ζωής, τη δυστυχία των δημοσίων υπαλλήλων που τους έκανε σκνηρούς και αδιάφορους, ριζωμένους στις καρέκλες τους με τους ατέλειωτους καφέδες.

Ε π α ν α σ τ α τ η μ έ ν ο ς για τη δική του καταδίωξη, επειδή αυτός ήταν υπάλληλος υπεύθυνος, γλωσσομαθής, έξω από την εποχή του.

Και ήταν ακόμα παρεξηγημένος από όλους τους συγχρόνους του. Ο Καρνωτάκης δεν ήταν μίπορ ποιητής, ήταν μεγάλος ποιητής όπως τον βλέπει τώρα η νέα γενιά κι όπως άλλαξαν γνώμη περί το τέλος της ζωής τους και τον είδαν μεγάλο οι άλλοτε αρνητές του Εμπειρικός και Εγγονόπουλος. Ο πρώτος μάλιστα σε τελευταίο ποίημά του έτσι τον αποκαλεί, «μεγάλο»: «Είναι μεγάλος ποιητής ο Κώστας Καρνωτάκης». Όσο για το Σεφέρη, δύσκολα κρυβόταν η εκτίμησή του.

